

Тук той прекарал зимата. На децата преподавал четмо, писмо, смятане, пъл в църква, и получавал за това съвсем нищожна заплата и оскъдна храна. Ала имало друго нещо, което хранело и крепяло неговата душа. Войняговчени, като жители на привилегировано село, понеже давали по-рано войници на турците, се ползвали с известни права, та свободолюбивия им дух не бил заглушен. Особено между младежите Васил намерил сърцати и верни другари. Училището зело да се пълни с отбор дружина, на която сладкодумния Васил разказвал с увлечение всичките си патила и подвизи из Бялград. Той описвал храбростта на доброволците и величието на вайводите. Кумира му, както знаем, бил Стефан Караджа, чиито скокове били врязани в сърцето му. След приказките Васил запявал някоя народна хайдушка песен. Младата му дружина се възпламенявала. Ала Васил не се спрял до тук. Той почнал да обучава възхитените младдзи на военен ред и гимнастика, каквито учил в Бялград. Това много допаднало на младежите, та при даскал Василя се събрали доста войняговчета. Войнягово е и хайдушко село. От средногорския връх Богдан до това село не е далеч. Горските пилета, що често шетали из планините, имали своите укриватели във Войнягово. Чрез тях учител Васил влязъл в сношение и с народните защитници. Стаята на певеца Василя, окачена в всякакви оръжия, била винаги пълна с познати и непознати посетители. Бившия дякон сам готвел и хранел своите странни гости.